

мѣ не дава и да са повдигне; той са обрѣща къмъ една страна набарѣва стѣдена земля, обрѣща са къмъ дръга-та и около си, и се сѣрва земля набарѣва, начени да мѣ става дѣшно, и съ често-то си пипане на самъ на татакъ, земи да распознава на около си предметите, и пакъ гледа тѣмна нощъ, и изново бара на около си и съ голѣмъ страхъ познава положеніе-то си (че е зарванъ въ гробъ)! Той напразно са сили да выка: гласѣтъ мѣ замира въ тасна-та преграда на страшныя гробъ, и дохожда отъ вѣнка до чловѣческо-то ухе. Напѣсто са трѣди оживелыя да повдигне дѣски-те отъ гроба и голама-та таготѣ на землята, коа-то со сичка-та си сила натиска дѣски-те. Въ тойзи слѣчай отъ тѣло-то на бѣдныи умралъ излиза стѣдинъ потъ, (умалава) услабава, и полка лека се задѣшава отъ постепенно-то напѣлюване на гробатъ съ въздѣхъ; той всака минѣта чака сетно-то си издѣхнѣване, и са предава на сички-те страхотѣи въ отчманіе-то; ще е счастливъ, ако бы мъжи-те мѣ по скоро да свѣршатъ въ предѣлжаване-то на минѣти или часове, ако и такѣва часъ въ гробатъ да е по страшанъ, отъ най страшна и мъчна година на живѣаніе-то мѣ на бѣлыя свѣтъ, а какво ще бѣде ако бы споредъ дълбочина-та и широчина-та на гроба не можѣ скоро да са напѣлане съ въздѣхъ, и оживелыя остава на два или три дена живъ такова живѣане не е ли най страшно мъчине отъ сичко-то на свѣтъ? И какво щеше да бѣди, ако бы отчманіе-то да има време да доди въ лѣдостъ, коа-то заедно съ гладъ го предава на забаване и мъчително умирање. Согла-сете са че убиване-то на нѣкой хайдатанъ е, много